

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 9.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874826752.pdf> (tilgået 24. juni 2021)

Anvendt udgave: Fortællinger

↪ Den, der mod sin Vilje var kommen til at repræsentere den rationalistiske Protest, var Gustav Povlsen, Avlsforvalteren paa Herregaarden, en stor og køn fem og tyveaarig Mand, der i det Par Aar, han havde været i sin Tjeneste, havde vundet Ry for særdeles Dygtighed som Landmand, Jæger, Rytter, kort som Mester i alskens Sport. Mangt et ungt Pige hjerte i Forpagter-, Præste- og borgerlige Proprietærfamilier havde banket for ham, hvad enten hans stærke og smidige Skikkelse fløj gennem en Balsal, eller han tumlede sin Hest paa Vejene som Alexander sin Bukefalos. Hans noget butte Væsen og halv militæraglige kommanderende Tone, som Folk i hans Stilling, der daglig giver Ordre til det talrige Tyende, som hører til en Herregaardsavling, let tilegner sig, udøvede ogsaa en imponerende Virkning, men selv syntes han skudfast mod erotiske Projektiler. Dansen syntes for ham kun at være en Motion, og i Konversationen med unge Damer vedligeholdte han sin tørre, overlegne Tone. Da han første Gang traf Cecilie Staal i et Selskab, blev *hun* imidlertid straks Genstanden i hans Opmærksomhed. Han anstrengte sig øjensynlig mere og mere for at gøre sig behagelig for hende, hver Gang de traf sammen, men nu viste det sig, at naar han vilde aflægge sin bryske Manér, saa havde han ingen anden Form til sin Raadighed. Naar han gjorde en Anstrengelse for at være snaksom og livlig, slog det Sludder for ham; saa blev han flov, sur og arrig paa sig selv. I Følelsen af sin Uduelighed til at behage hende trak han sig tilbage fra hende og tog kun adspredt Del i Selskabets Færd. Hans største Fornøjelse var at kunne betragte hende fra en ubemærket Krog, og da kunde hans store, ellers saa rolige brune Øjne antage et Udtryk næsten som et bedende Barns. Cecilie lod, som hun ikke mærkede noget, men hemmelig gav hun nøje Agt paa hans Adfærd, følte sig smigret derved, alt imens hun gav sig Mine af aldeles at overse ham og slog ind i en raillerende Tone, naar han gjorde Tilløb til at sige noget til hende. Naar han efter en saadan Aften red hjem, var han i et afskyeligt Humør. Han svippede da med sin Ridepisk i Luften og brummede: Jeg bærer mig ad som en Skoledreng - hm - Fanden skulde gøre Stads ad den Snedronning - nej for Fremtiden skal hun - (og saa en Ed) - faa Lov til at være i Ro for mig; jeg skal vise, at jeg har Karakter, - og andet deslige. Men næste Gang, de traf sammen, gentog den gamle Historie sig.